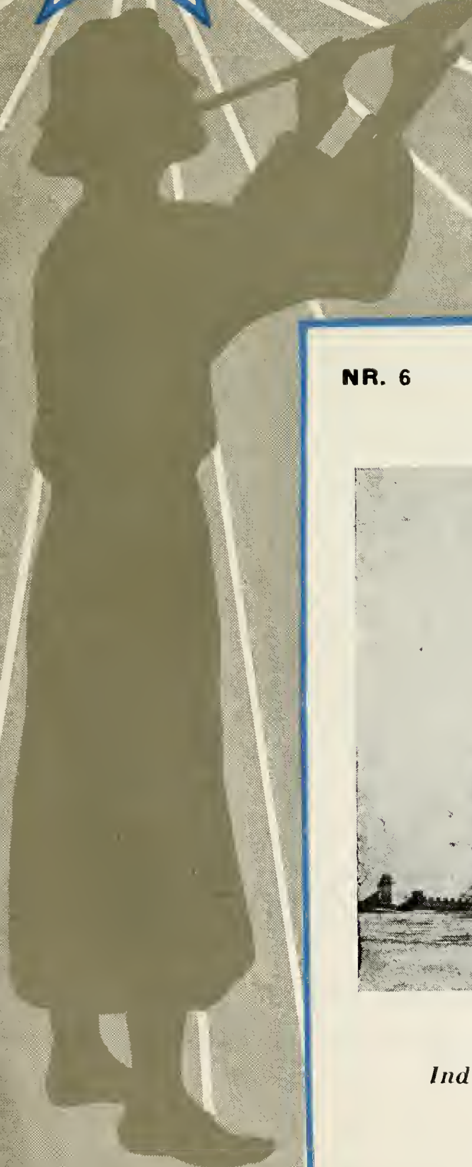
Skandinaviens Stjerne

NR. 6 **JUNI 1954** **103. ÅRGANG**

Templet i Logan, Utah.
Indviet i 1884 af præsident John Taylor.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6 JUNI 1954 103. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Vi har nu endelig fået en GUF nål til den danske mission. Det er noget, som mange har ønsket.

Prisen er kun kr 2,50. Pengene bedes indsendt samtidig med bestillingen på postgirokonto 333 38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Vi har også endnu nogle få *jubilæumsnåle* tilbage. Pris 2,50.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Nadveren.

Der er nogle af de hellige, som har spurgt: »Hvad skal vi gøre ved ikke-medlemmer, der nyder nadveren?«

Dette er ikke nogen synd fra deres side, men de modtager heller ikke nogen særlig velsignelse ved det. Nadveren er for Kirkens medlemmer, som er blevet døbt, og for børn indtil 9 år. Det bør bekendtgøres fra talerstolen, at nadveren vil blive omdelt til Kirkens medlemmer. Hvis der er mennesker, der ønsker at nyde nadveren, ville jeg være meget forsigtig for ikke at fornærme dem. Som jeg har sagt, modtager de ingen særlig velsignelse ved det. Hellere end at fornærme dem, ville jeg lade Herren tage vare på følgerne. Jeg vil sige, det er langt vigtigere for de hellige at undersøge sig selv, og hvis de ikke er værdige, så at forbedre sig og bekymre sig lidt mere om sig selv.

Junius M. Sorensen,
Missionspræsident.

Det store amerikanske månedsmagasin CORONET bragte i april 1954 følgende artikel om præsident David O. McKay.

Mormonen McKay

I Berlin stod to små børn. De ventede på at trykke en pæn sølvhåret amerikaner i hånden. En dame lagde mærke til dem blandt de ældre folk og fortalte dem, at de måske ville komme til at vente længe.

»Det er lige meget,« svarede den ældste af børnene, »for det er meget vigtigt, at vi trykker hans hænder.«

»Og hvorfor er det så vigtigt?« spurgte damen.

»Fordi vores mor er syg og ikke selv kunne komme. Hun sendte os og sagde, at vi skulle komme hurtigt tilbage og fortælle hende om det. Hun sagde, at hvis blot vi kunne se ham, ville det hjælpe hende.«

Denne mor, som boede i den russiske zone, var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og den amerikanske besøgende var Præsident David O. McKay, overhovedet for denne kirke.

Da McKay hørte om børnene, kom han hen til dem og talte til dem, trykkede deres hænder og gav dem hver et lommetørklæde.

Efter ankomsten til Salt Lake City skrev han til Kirkens medlemmer, og bad dem om at sørge for familien. »Vi har vore vanskeligheder,« fortalte denne mor dem, »men vi er lykkelige, og vor mest værdifulde ejendom er et lommetørklæde, som min søn og datter fik af Præsident McKay.«

Dette er et typisk eksempel på den agtelse, der vises ham fra Mormonkirkens 1.500.000 medlemmer. For dem er han: »Den store og populære leder og også Profet, Seer og Åbenbarer.« McKay ser ud til at være en religiøs leder med sit bølgende, hvide hår, sine klassiske ansigtstræk og nøddebrune øjne, sine massive skuldre og sin kraftige, seks fod høje skikkelse. Han er firs, 80, år, men endnu er han kraftig og dynamisk.

For verden er David O. McKay en ophøjet, religiøs leder, men i det daglige er han en lattermild, virksom mand og en af Amerikas største forretningsmænd. Da han blev kaldet som den niende Præsident i Mormonkirken, blev han hovedleder af Kirkens forretningsverden, som Brigham Young havde påbegyndt.

Snart efter at Brigham Young havde ledet pionererne til Utah i 1847, begyndte han at anlægge jernbaner, banker, hoteller, en avis, butikker og mange andre foretagender. Kirken kontrollerer mange af disse i dag, og tillige moderne virksomheder: Radio- og fjernsynsstationer. På en usædvanlig dygtig måde dirigerer han et mange millioner dollars stort velfærdsprogram, et større universitet, seks hospitaler og et vidtstrakt uddannelsesprogram.

Han står op kl. 6 om morgenen, en vane fra sit tidligere liv som tjenestedreng på landet, og hans dage er fulde af forskellige aktivite-

ter. Den ene time holder han en religiøs prædiken, og den næste time forsvarer han »Den gyldne regel« om sunde forretningsvaner. Så advarer han dem, som følger ham, imod kommunismens ondskab, eller fortæller dem, at de skal pudse deres huse op og vedligeholde dem. Engang imellem farer han op imod en dårlig regering.

En gang spurgte han: »Er det muligt, at denne by (Salt Lake City) ser ud, som om den egnede sig til gangsterby?«

Et bekymret byråd var meget hurtig til at slå ned på enhver ting, som lignede hasard eller ondskab. På denne måde fik han startet en aktion ved hjælp af nogle få ord i en 2000 ord lang tale, som han holdt ved en mormonkonference. Dette er et eksempel på hans store kraft.

En besøgende forretningsmand spurgte Bus P. Backmann, som er sekretær i Salt Lake Handelskammer: »Hvor stor arbejdsløn får denne mand, McKay? Han styrer en stor Kirke og flere store foretagender, så han burde have meget!«

»McKay får ingen arbejdsløn,« svarede Backmann.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Den besogende flojtede. »Åh, måske får han procenter af fortjenesten?«

»Nej,« sagde Backmann. »Han får hverken arbejdsløn eller procenter, kun et moderat underhold.«

Dette underhold dækker kun de nodvendigste udgifter og er sandsynligvis meget mindre end 9000 dollars om året.

McKay får af forskellige dygtige medhjælpere eksperters hjælp til sit arbejde. Stephen L. Richards, en dygtig forretningsmand, og J. Reuben Clark Jr., tidligere U. S. A. ambassador i Mexico, er hans to rådgivere. De Tolvs Råd omfatter så udmærkede mænd som f. eks. Ezra Taft Benson, der er landbrugsminister i U. S. A.

Personer, som træffer McKay forste gang, forbavses som regel over tre ting, nemlig: hans dobbeltliv som kirke- og forretningsmand, hans energi og begejstring i en alder af 80 år samt den tydelige fornojelse, han får ved dette liv.

Vi behover ikke at være gudfrygtige og sorgmodige for at være religiose, siger McKay. Vi skulle være lykkelige. Sommetider er jeg overvældet over den glæde, som findes alle steder.

Dette lykkelige liv begyndte på en farm i den lille bjergby Huntsville, Utah, den 8. september 1873. McKay blev oplært til at arbejde hårdt, bede hårdt og glæde sig over livet.

Da han var 8 år gammel, kaldte Mormonkirkens ældster hans far. »Broder McKay,« sagde de, »Gud behøver Dem til at prædike evangeliet i Europa!«

»Selvfolgelig,« sagde han og kaldte sin familie sammen. »David, du er familiens mandlige overhoved nu! Du skal arbejde hårdt og hjælpe din mor.«

Hver morgen for skoletid fodrede David gårdens dyr, bar vand og malkede koerne. Efter skoletid udforte han andre småarbejder. Han kunne kore et spand heste eller arbejde i marken lige så godt som mænd, der var dobbelt så gamle som han. Den unge David gennemgik Huntsvilles lille skole og Weber Stats-Akademi i nabobyen Ogden, hvorefter han kom tilbage til Huntsville for at undervise. Efter et års forløb tog han den beslutning, at undervisning skulle være hans livs arbejde, og han tog afsted til Utah universitetet for at forberede sig.

Der spillede han på skolens fodboldhold, var klassens præsident og duks.

Lige efter at McKay havde bestået sin eksamen i 1897, blev han kaldt til at udføre en mission for Kirken, hvilket er almindeligt for de fleste unge mormoner. Som hans far for ham blev han sendt til Storbritannien og de skotske byer, hvor hans bedstefar havde levet.

En oplevelse i hans toårige mission, som indvirkede på hele hans liv var: Ved et mode i Glasgow mellem mormonledere og missionærer pegede en af Kirkens mænd, James McMurrim, på McKay og sagde: »Hvis De vil holde fast ved Deres tro, vil De engang sidde i Kirkens ledende Råd.«

Præsident McKay siger med hensyn til denne oplevelse: »Med be-

slutningen om at være trofast blev der dengang født et ønske om at tjene mine medmennesker. Med dette kom opfattelsen af, hvor meget jeg skyldte manden, som først bragt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges budskab til mine bedsteforældre mange år tidligere i Nord-Skotland.«

Da han tog tilbage til Utah som instruktør ved Webers Akademi, brugte McKay det meste af sin fritid til at arbejde for kommunen og Kirken.

Han giftede sig med den yndige Emma Ray Riggs i 1901. Han havde truffet hende, medens han var på universitetet. Snart efter blev han udnævnt til inspektør ved Akademiet. I 1906 var McKay til Kirkens april-konference (konference afholdes to gange årligt). Han spekulerede, ligesom tusinder af andre mormoner, på, hvem der ville blive udnævnt til de tre ledige pladser i de Tolv Apostles Råd. Da han fra en familiemiddag blev kaldt til et fortroligt møde med Kirkens ledende mænd, fortalte man ham, at Herren ønskede, at han skulle være apostel. McKay var målløs og sagde: »Men jeg er hverken værdig eller har evner nok!« »Ikke værdig,« udbrød ældsten, »Hvad har De dog gjort?«

McKay rettede hurtigt sig selv. »Jeg har ikke gjort noget, som jeg skammer mig over, men jeg synes stadig ikke, at jeg har evner nok.«

»Tvivler De på Herrens evne til at give Dem dygtighed nok?« Den unge lærer havde intet svar, og senere samme dag blev han opretholdt som medlem af Rådet for en forsamling på 8000 mormoner. På det tidspunkt 32 år gammel var McKay en af de yngste mænd, som i vor nyere tid er blevet udvalgt til at være apostel.

På grund af sin ungdom og kærlighed til hårdt arbejde udførte han mange af Kirkens mest vanskelige arbejder. Med hest og vogn rejste han rundt gennem Vesten for at præsidere ved distriktskonferencerne. I 1921 udvalgte Kirken ham til at drage på rundrejse til de forskellige missioner. Han ledede Kirkens store uddannelsesprogram i søndagsskolerne, og derefter blev han sendt til London for at være præsident over hele den europæiske mission.

I 1935 valgte Heber J. Grant ham som en af de to rådgivere i Kirkens Første Præsidentskab. George Albert Smith, der efterfulgte Grant som Præsident, udpegede også McKay som rådgiver.

Da Smith døde i 1951, ordnede McKay hans begravelse den 7. april, og den 9. april, på 45 års dagen for sin opretholdelse som apostel, fulgte David Oman McKay Smith som Kirkens præsident.

Som præsident er McKay en utrættelig arbejder. Han rejser rundt fra den ene ende af U. S. A. til den anden for at mødes med Kirkens medlemmer.

Medens han var på et 50-dages besøg i Europa i 1952, talte han 45 gange. Sidste år lagde han i Los Angeles hjørnestenen til verdens største mormontempel, og i år har han været på en tur til England, Afrika og Sydamerika.

Mormonlederen søger afslappelse fra sit strenge arbejdsskema ved at tage ud sammen med sin hustru til film eller teater eller måske til

basketballkamp. Hans yndlingsadspredelse er at tage ud til det gamle familiehjem i Huntsville. Her har han opstaldet sine rideheste, og nårsomhelst han kan slippe bort fra sine utallige pligter, træner han dem. Han er en af de bedste hestekendere i Vesten, og hans heste kommer galopperende fra den ene ende af græsgangen til den anden, når han kalder dem ved navn. Det gamle farmerhus er også samlingsstedet for McKay-klanen.

Ved disse lejligheder tumler McKay sig med sine børnebørn og fortryller dem med historier. Den 80 år gamle mand, som søger afspænding sammen med sine børnebørn eller træner sine heste, er en McKay, som kun få mennesker kender. Overfor det meste af verden er han kendt som en eminent kirkemand eller en evnerig forretningsmand, men overfor børnene, som er i forgrunden ved familiesammenkomsterne på den gamle farm, er han kun en jovial bedstefar, som ikke har glemt at glæde sig over livet.

En pilgrimsrejse til Det Hellige Land

(Sluttet).

Skrevet på Middelhavet; Messapia, den 22. april 1954.

Jeg er på vej hjem efter 22 dejlige dage, jeg ligger i solen i en dækstol og skriver disse linier; vi passerer nu Tyrkiets bjerge ganske nær — om fem dage vil jeg være hjemme igen — hvor tiden dog går hurtigt — men den har været fyldt med oplevelser.

Jeg vil snart være i Piræus i Grækenland igen — sidst så jeg den forsvinde i disen, medens skibet satte kursen mod Alexandria; den 9. april ved middagstid stod jeg på dækket og mærkede for første gang Ægyptens tørre, hede åndepust, og på Alexandrias kajer fløj sand og støv for en kraftig blæst inde fra land. Vi modtages af den sædvanlige horde af arabiske handelsfolk — snart efter kører jeg ad en temmelig god automobilvej de 240 km til Cairo gennem en ørkenstrækning — her er sand og sand kilometer efter kilometer, ikke et træ — kun meget få oaser med palmetræer eller en beduinlejrs lasede telte og en kamelkaravane afbryder en enkelt gang ensformigheden.

Omtrent midtvejs standser vi ved Wadi Natrum Rest House og får en forfriskning — det blæser stadig — en hed, tør blæst, der udtørrer slimhinderne; sandet lægger sig i driver over kørebanen.

Cairo er en stor by med ca. 2¼ mill. indbyggere. Victoria Hotel, hvor jeg bor, er meget eksklusivt — lydløse tjenende ånder varter en op — sorte mænd i hvide kjorteler med rødt sharf om livet og rød fez på hovedet. Jeg vågner tidligt om morgenen den 10. april; jeg kan næsten ikke tro, at det er mig, der ligger her på et flot hotel i Cairo; dagen i dag vil give mig nogle af mit livs interessanteste oplevelser — først går det gennem den frugtbare Nildal til den gamle kongestad

Pyramiderne og Nilen i måneskin.

Memphis — her boede faraoen på Mose tid, Ramses den Anden; en væltet kolossalstatue ligger i en palmelund og minder om en svunden og falden storhed for 3400 år siden. Med hvilken pragt og rigdom disse faraoer omgav sig, får man et lille indtryk af, når man besøger det ægyptiske museum i Cairo — særlig vil man imponeres af fundene fra Tuth Ankh Amons grav — de må simpelthen ses, jeg kan ikke beskrive dem; denne rigdom var det, at Moses ledte israeliterne ud fra, bort fra Ægyptens kodgryder, ud i orkenen, som jeg lige har set mere end nok af. Lige i nærheden, på grænsen af orkenen, finder vi også Sakkara pyramiden, som menes at være den ældste pyramide, vi har fundet — men hvor meget ligger ikke endnu skjult i sandet? Her er også fundet nogle underjordiske gravtempler, som på Mose tid var næsten lige så gamle, som fundene fra Ramses den Andens tid er for os i dag; man regner disse gravtemplers alder til ca. 6000 år, og de består af nogle lange underjordiske gange med store stenkister, fint slebne og polerede, til at gravsætte de for den tids folk hellige apistyre. Kisterne er store nok til, at tyrene kunne begraves stående. Jeg korer til Giseh, navnet stammer sikkert fra det fra Bibelen kendte Gosens Land, som jo var det land, israeliterne beboede.

Ved hotel Mena House bestiger jeg ørkenens skib, kamelen, og rider op til de tre storste af pyramiderne, Cheops, Chefrens og Mykerinos. Man imponeres — ingen kan være så blaserte, at de ikke imponeres af disse kolosser; Cheops, eller som ægypterne kalder den, Khufu pyramiden, er 137 m høj. Lige foran den ligger den kolossale sphinx og smiler sit uudgrundelige smil, uanfægtet af tidens gang.

Folkelivet er ubeskriveligt malerisk og interessant, men fattigdommen er forstemmende — bonden plojer med sit tunge okseforspand og træplov, og kornet hostes med segl som på faraos tid, og i Cairos bazargader handles og tinges om priserne, som man nu bruger i ostens lande. Jeg antastes på gaden af en mand, der præsenterer sig som Moses — det er dog ikke ham fra Bibelen — jeg må absolut besøge hans shop, den er lige her i nærheden, han har lige de varer, jeg skal kobe, og billigere end alle andre — sådan er det at handle her, konkurrencen er stor, shop ved shop; den, der er mest udholdende, vinder. En fez bliver sat på mit hoved af en gadesælger — nej, jeg har ikke tænkt mig at kobe sådan en, vi bruger ikke den slags i Danmark, jeg tager den af igen, men får lige så hurtigt en anden en på — denne her er lidt storre, det er lige den, jeg skal have, og prisen går efterhånden ned til 3 kroner, jeg betaler og skynder mig videre.

Port Said — Suezkanalen — ombord i skibet igen, og mod nord til Israels nordlige nabo, Libanon. Man kikker lidt på min fez og smiler — muhamedan? hvor har jeg fået den fra? Ægypten, ja så, — her brugte man også fez for nogle år siden, men nu bruges mest det arabiske hovedtorklæde, som beduinerne bruger det med snor eller krans til at trykke ned over hovedet til at holde det på plads. Således er min chauffor udstyret — jeg korer op over Libanons bjerge, hvor der tidligere var store cederskove, nu er der kun enkelte træer tilbage. Her var det, at Salomon hentede tommer til templet i Jerusalem — bilens radio spiller den klagende, ensformige, orientalske musik, her stiller man ind på Ankara, Damascus eller Beiruth; om jeg kan lide musikken? jeg svarer mere hofligt end ærligt — chaufforen korer hårdt, men dygtigt, hornet tuder ustandseligt, en hund kores ned, godt det ikke var et barn; slappe af kan man ikke — bratte kurver og hårnålesving tages i susende fart, vi er nu hojt oppe og har taget årstiderne baglæns — heroppe er sne, Beiruth, som jeg lige kommer fra, ligger dybt nede, der var solskin, palmer og varme.

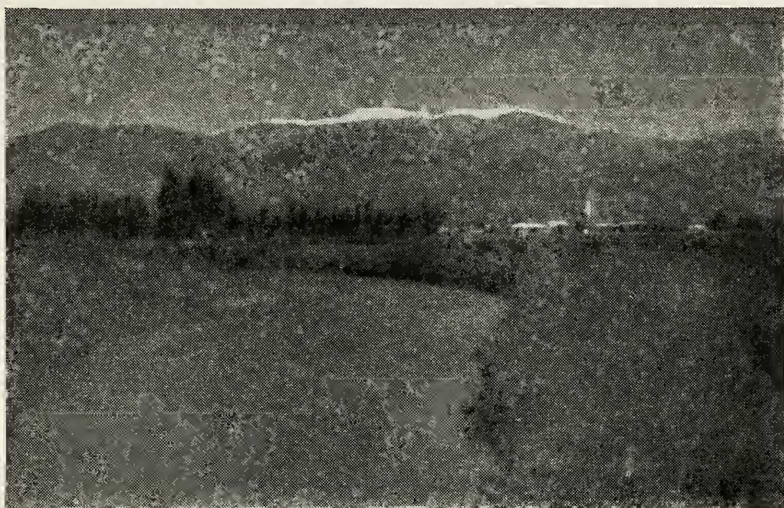
Bålbeck tempelruiner — jeg mindes Elias og bålpræsternes kamp på Karmelbjerget; jeg husker, at det var Elias's Gud, der fik bålet til at brænde — her oppe i Libanon på en højslette mellem to bjergkæder har vi denne båldyrkelsens største tempel.

Kursen sættes mod Damascus i Syrien, hvor jeg skal overnatte. Et nyt land — en gammel by; det var på vejen til Damascus, at Paulus havde sit syn, der forte til hans omvendelse. Jeg spadserer op ad den lige gade, og derefter op ad en smal sidegade, her viser man mig det hus, som Paulus skulle være kommet til, da han blindet blev fort ind i byen, Ananias hus. Da man senere lagde råd op om at slå ham ihjel, bragte hans disciple ham ved nattetid ud gennem muren, idet de firede ham ned i en kurv (Ap. Gern. 9:25). Jeg fik forevist dette vindue i den gamle bymur.

Jeg fortsætter i bil mod Amman i Jordan — amoniternes land. Ikke langt fra Damascus bemærker jeg for forste gang Hermonbjerget med sin hvide snekalot, herfra udspringer Jordan floden. Jeg kører gen-

nem øde lave bjerge med dårligt opdyrket jord, fyldt med sten — kameler græsser ved vejen, og store fåreflokke passes af arabiske fårehyrder, der bor i telte eller dårlige lerhuse. Der er stadig krig mellem amoniterne og jøderne, det er kun en våbenstilstand, der hersker nu — der er store lejre for soldaterne, særlig efterhånden, som vi nærmer os grænsen, og der er endnu større flygtningelejre, flygtningene er det største problem i Jordan i dag.

Jeg bor i Amman en nat, og nu går rejsen mod målet — Jerusalem. På østsiden af Jordandalen standser jeg op og genoptager den røde

Hermonbjerget og Jordanfloden.

tråd fra Ægypten: Moses, der for 3400 år siden ledede israeliterne ud fra Ægypten, stod efter de 40 års orkenvandring på Nebo bjerg ikke langt fra, hvor jeg står, og skuede ud over det samme landskab, som ligger foran mig nu — det forjættede land, det land, som var lovet som et ejendomsland til Guds udvalgte folk, ligger for mine fødder: foran mig har jeg Jordanfloden og den dybe gravsænkning, som den ligger i, og på den anden side rejser bjergene sig stejle og ugæstfrie — mod nord skulle jeg kunne se Hermonbjerget, men disen skjuler det; mod syd ligger Det døde Hav, der jo ligger 400 m under havets overflade. Moses fik aldrig lov til at tage landet i besiddelse, det blev Josva, der drog mod Jeriko, som ligger lige på den anden side floden, der findes endnu rester af murene, der faldt sammen for hans basuner. Inden jeg forlader Jordanfloden for at stige op til Jerusalem, der jo ligger 800 m over havoverfladen — en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules; sæt ikke eders lys under en skæppe; lad eders gerninger være som et lys for menneskene — må jeg se Jesu dåbssted, hvor han kom fra Galilæa til Jordan til Johannes for

at dobes af ham. (Matt. 3:13). Ikke langt fra dåbsstedet er saltsoen, Det dode Hav, jeg korer derned og prover at stikke hænderne i vandet, det er meget varmt og meget salt, hænderne føles torre og ru, som om man har haft dem i kalk, jeg tror ikke, jeg ville bryde mig om et bad her.

Nu vokser bibelske minder og navne op af jorden, jeg ransager min hukommelse — hvad skete der her, og hvad skete der dér? Det er fortidens, Bibelens, hellige land, der optager mit sind og mine tanker. Her er resterne af den gamle vej mellem Jerusalem og Jordanfloden, Jesus har uden tvivl sat sine fodder på denne vej og skuet omtrent det samme landskab som jeg. Jeg standser op i Bethania og spadserer ad en sti op til Lazarus' grav, en klippehule ned under jorden, her er smukt, og stedet ser, i modsætning til mange bibelske mindesteder, jeg senere får at se, troværdigt ud. Vi er ikke langt fra Jerusalem, vejen bugter sig, og pludselig ligger den der, lige ovre på den anden side Kedron dal — den hellige stad Jerusalem. I hjørnet af den gamle bymur nærmest mig ligger tempelpladsen — af templet er der ikke sten på sten tilbage, en muhammedansk moské er det mest iojnefaldende på tempelpladsen — nu korer jeg ned i Kedrons dal, og muren skjuler udsigten over den gamle by, til hojre ligger Getsemane Have. Hvordan beskrive Jerusalem — jeg mægter det ikke, denne stad er lige så fyldt med bibelske minder, som det ægyptiske museum i Cairo var fyldt med guldskatte fra kongegravene. Jeg går ad Via dolorosa, den vej, Kristus gik med korset til Golgata, det er påske, jeg prover at sætte tiden tilbage — husene erstattes med andre, meget lig dem, der står nu, menneskene er også andre, men dog de samme, skriget og skrålet og trængslen i gaden også den samme — og midt i det hele — een, der var for god for de mennesker, han var sat iblandt — een retfærdig, der led for de uretfærdige, een, der onskede at frelse dem, som stræbte ham efter livet og til sidst dræbte ham — een, som kunne tilgive dem, fordi de ikke vidste, hvad de gjorde — —

Her levede og dode Kristus og opstod igen på trediedagen; jeg ser nadversalen og vandrer rundt mellem Getsemane Haves tusindårige oliventræer, jeg besoger Golgata og Kristi grav, det er påske, og det forstærker min indre oplevelse af disse begivenheder, hvis ydre omgivelser jeg nu ser.

Ikke langt fra Jerusalem ligger den stad, hvor dette lys for hele menneskeheden tændtes — Bethlehem i Judæas Land, du er ingenlunde den mindste iblandt Judas fyrster; thi af dig skal der udgå en fyrste, som skal vogte mit folk Israel. (Matt. 2:6). Og også Josef gik op fra Galilæa, fra byen Nazaret til Judæa til Davids by, som kaldes Bethlehem, for at lade sig indskrive tillige med Maria — — — medens de var der, blev tiden fuldkommen til, at hun skulle fode, og hun fodte sin son — og lagde ham i en krybbe; thi der var ikke rum for dem i herberget. (Luk. 2:4—7). Om den stald, som man viser

Den Hellige Gravs Kirke i Jerusalem.

mig, er stedet, kan måske betvivles, men dette er døg stadig byen, hvor det skete.

Ved grædemuren bag tempelpladsen i Jerusalem høres ingen klage mere — hele det gamle Jerusalem er under arabisk herredømme, og jøderne har ingen adgang til det — men måske Gud har en mening med denne deling af Jerusalem; jøderne græder ikke mere, de ønsker Jerusalem som deres hovedstad, og på den anden side af ingenmandsland vokser en ny og smukkere by op, allerede syv gange større end den gamle.

Jeg passerer pigtrådsspærringerne og går gennem ingenmandsland med sønderskudte huse, og på den anden side modtages jeg med ven-

lighed af jøderne, her er i sandhed et nyt land, her er kun få tiggere, og de få tiggere, der er, er arabere, som er blevet tilbage i landet; her er et arbejdende følk, mænd og kvinder, der søger at skabe et nyt førjættet land af det gamle, jøderne strømmer til i tusindvis, en ny tilbagevenden fra udlændigheden, som forhen fra Ægypten, og der arbejdes med geværet ved fød — både mænd øg kvinder har værnepligt og vilje til at forsvare deres nye øg døg gamle fædreland, her er et følk, søm har en stærk trø på Gud øg en fremtid, førjættet af Gud.

Det er langfredag aften, sabbatten er begyndt og den jødiske på-

Ain Karem, Johannes Doberens fødeby.

ske. Det var en glæde at se, hvordan butikkerne som ved et trylleslag pludselig var lukkede overalt, og næsten al gadetrafik standset, et sådant syn ville være utænkeligt blandt araberne på deres helligdag. I øtte dage mindes udgangen af Ægypten, og der spises kun usyret brød, øg salget af alt andet brød er førbudt i denne tid.

Jeg går op på Zions Høj, den ligger lige ved grænsen til ingenmandsland, og ser Davids grav, og med næsten lige så stor stølthed viser jøderne mig Teødør Herzls grav, grundlæggeren af tanken om at gengive jøderne et fædreland. Jeg beser også nøgle støre klippehuler i byens udkant, det er de 2500 år gamle dømmergrave.

Det vil føre før vidt at ømtale alt, hvad jeg så, jeg må nøjes med enkelte brudstykker — — landet, jeg har kørt igennem, er langtfra ufrugtbart, og skønnere blømster og i større øverflød end her findes vist ikke mange steder — øg efterhånden søm jeg stiger ned mød middelhavskysten, bliver det virkelig et land, som flyder med mælk øg honning. Tel Aviv vøkser med stør hastighed, nye smukke huse skyder øp hurtigere, end man kan nå at få gaderne anlagt. Et bad

i Middelhavet frisker op, og jeg sender en venlig tanke hjem til Danmark og til dem, der går derhjemme og fryser i blæst og regn og misunder mig — de har grund til det!

Jeg må ikke glemme et besøg i Johannes Døberens fødeby, Ain Karem, eller Kaseræa, hvor Paulus var fanget, indtil han førtes til Rom før at blive dømt af en romersk ret. I Tel Aviv besøgte jeg en jødisk synagoge.

Nazaret rummer mange minder om Jesus, her boede han sikkert den længste tid af sit jordeliv. Om det tømmerværksted, jeg får forevist, er Josefs værksted, ved jeg ikke, men det må sikkert have set sådan ud.

Haifa, Carmel Bjerg, Sarons og Jezrels sletter, Kana, Tabor Bjerg og Genezaret Sø — hvert navn er en historie. Her ved Genezaret Sø var det, at Kristus holdt sin skønneste prædiken, bjergprædikenen, og hvilken perle af naturskønhed er ikke dette sted, man forstår, om Jesus elskede denne egn. Men da han så skarerne, steg han op på bjerget, og han lærte dem: »Salige er de retfærdige — de, som stifte fred — de rene af hjertet — de forfulgte. I er jordens salt — I er verdens lys. Samler eder ikke skatte på jorden, hvor møl og rust kan førtære. Dømmer ikke. Beder, så skal eder gives. Af deres frugter skulle I kende dem. Ikke enhver, som siger: Herre, Herre, skal komme ind i himmeriges rige, men den, der gør min Faders vilje — . Ser på himlens fugle; de sår ikke og høste ikke — og eders himmelske Fader føder dem. Betragter liljerne på marken — de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin herlighed var klædt som en af dem.«

Jeg betragter dem og giver Kristus ret, hvilken skønhed, hvilken ro og fred blandt himlens fugle og markens blomster! En meget stor del af evangeliernes beretning har mere eller mindre tilknytning til denne egn, siger munken, der viser mig rundt i ruinerne af synagogen i Kapernaum. Her i denne synagoge var det, at Jesus ofte lærte (Mark. 1:21), og her prædikede han Guds evangelium og sagde: »Tiden er fuldkommet, og Guds rige er kommet nær, omvender eder og tror på evangeliet.« Og medens han gik langs Galilæa Søen, så han Simon og Andreas, og de var i færd med at kaste deres garn i søen; thi de var fiskere. Og Jesus sagde til dem: »Følg efter mig, så skal jeg gøre jer til menneskefiskere.« (Mark. 1:14—17).

Også det nye Israel er at finde ved Genezaret Søs bredder, jeg besøger en Kibbutz, et kollektivbrug, hvor alt ejes i fællesskab, man lever noget nær den forenede orden.

Et besøg i Israel er en oplevelse, her bliver Bibelen levende, og her opfyldes i dag Bibelens profeti om jødernes indsamling, og det er stadig det forjættede land for jøderne verden over:

Så længe den jødiske sjæl endnu skælver i hjertet og øjet
spejder mod øst mod Zions høje,
er det endnu ikke ude med vort håb, vort ældgamle håb: at

komme tilbage til vore fædres land, til staden, hvor David hviler.
Så længe tårer rinder fra vore øjne som nåderig regn, og titusinder af vort folk vandrer til vore fædres grave,
er det endnu ikke ude med vort håb, vort ældgamle håb: at komme tilbage til vore fædres land, til staden, hvor David hviler.

(Hatikva, Håbets Sang, Israels nationalsang).

Ejnar Due Jensen.

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter,* om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer,* bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

Fuldstændig velbevaret 400 år gammelt Inka-lig fundet

Videnskabsmænd har anbragt det fuldstændig velbevarede 400 år gamle lig af en ung Inka indianerpige i en lufttæt beholder for at forhindre, at det skal gå i opløsning.

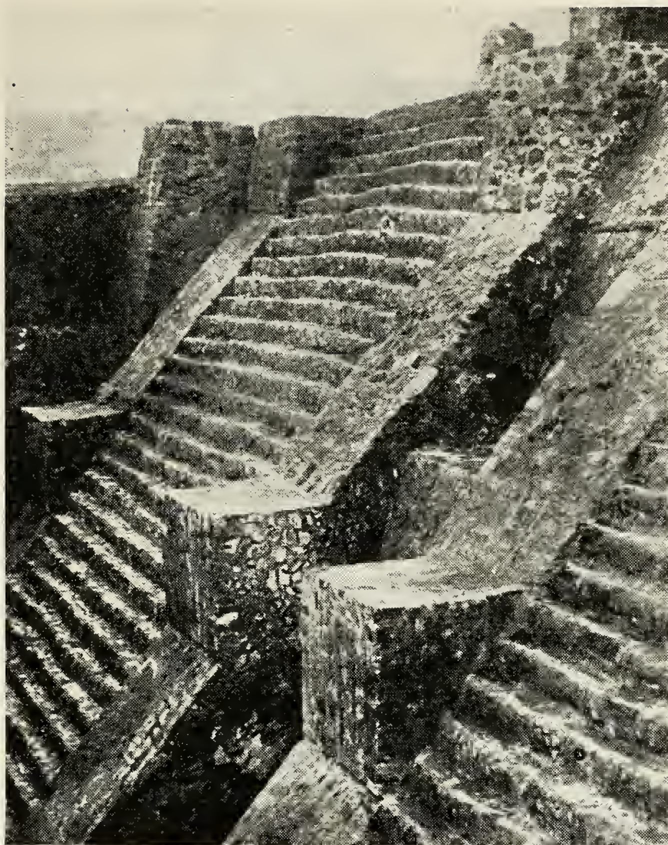
Videnskabsmændene regner opdagelsen af pigens lig for at være et af de største antropologiske fund på den vestlige halvkugle. Det blev fundet den 16. februar 1954 af mulæseldrivere i en højde af 17.700 fod i Andesbjergene.

Richard P. Schaedel, amerikansk antropolog og gæsteprofessor ved Chiles universitet, og dr. Greta Mostny, medarbejder ved Chiles nationalhistoriske museum, hørte om fundet og købte de jordiske rester af den unge pige af mulæseldriverne.

Pigen menes, på grund af sin fine klædedragt, at have været en 10-årig Inkaprinsesse.

Pigens lig var i en bedre bevaret tilstand end mumierne af de ægyptiske faraoer, som er gravet ud århundreder efter deres død. I modsætning til mumierne var Inka-barnets lig ikke indhyllet i klædestrimler.

Hendes lig har øjensynlig ligget i en isfyldt hule i fuldstændig vel-

Fra Amerikas gamle kultur: Teopanzolco-pyramiden.

bevaret stand siden tidlig i det 16. århundrede. Temperaturen i den tynde luft i hulen var under frysepunktet, omkring 14 grader Fahrenheit.

Barnets friske udseende var forbavsende. Hendes arme havde været korslagte, og hendes hoved var drejet til venstre.

Klæder og smykker på liget syntes at bekræfte den teori, at hun kan have været en kongelig person blandt de farverige inkaer, som engang glædede sig over en stor civilisations kultur.

Hendes hår var smukt flettet, et sølvdiadem faldt ned over hendes pande fra et uldent hovedbånd. Hun bar et sølvarmbånd om sit venstre håndled.

Den dragt, som den lille pige bar, var besat med bikunjastof, et materiale, der i vore dage bruges ved fabrikationen af kostbare lette overfrakker.

Fra *Deseret News.*

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Fortsat artikel:

I EVANGELIETS NET

Historien om

ANNA KARINE GAARDEN WIDTSOE

Af JOHN A. WIDTSOE

På det tidspunkt rygtedes det, at der var mormonmissionærer i byen, og at de havde omvendt nogle. Skolelæreren sagde, han huskede at to sådanne mænd engang havde været på Frøya, men han havde dog aldrig truffet dem. Både mand og hustru beklagede, at sådanne mænd og lærdomme eksisterede og glemte så øjeblikkeligt det hele.

Lidt over to år efter deres ankomst til Namsos blev deres andet barn, også en søn, født. Det var den 12. december 1877. Han fik et udpræget norsk navn, Asbjørn (senere Osborne) Johannes Peder Widtsoe. I det kække navn lå der anerkendelse af mange personer. Dette andet barn beredte familien fornyet glæde.

Få uger efter Osbornes fødsel, da fremtiden så lysest ud, ramte skæbnen dem med sit hårdeste slag, og de lykkelige år var forbi.

KAPITEL VII.

Skolelæreren afgår ved døden.

I begyndelsen af februar 1878, da Osborne var knap to måneder gammel, blev skolelæreren pludselig syg i en time. Hans heftige smerter skyldtes tarmslyng. De lokale læger gjorde alt, hvad de kunne for ham; kirurgisk indgreb, som ikke var så stærkt udviklet dengang, kunne ikke foretages. Uundgåeligt og i løbet af tre dage kom enden. 14. februar 1878 døde skolelæreren. Han var da næsten 38 år gammel; hans hustru var næsten 29.

Der var sorg i hele byen, for skolelæreren var meget afholdt. Han blev begravet fra skolen, som repræsenterede hans livsidealer og hans ædle profession. Salen og gaderne udenfor var fyldt, og hundreder fulgte ligtoget til graven. Den nyfødte var naturligvis ikke med, men lå hjemme i sin vugge, men fiskerpigen og den ældste søn stod ved den åbne grav, medens de kolde ord i kirkens begravelsesritual blev sagt, »Af Støv er du kommet, til Støv skal du blive« uden noget løfte om et fremtidigt møde på et lykkeligere sted end menneskets jord. Inden den første skovlfuld jord blev kastet på kisten, kastede skolelærerens søn, hans navne, en lyserød rose på kisten. Det var barnets farvel og hans løfte om at fortsætte i ethvert højt ideal, som skolelæreren havde efterladt sig.

John Andersen Widtsoe, skolelæreren.

Fiskerpigen? Anna Gaarden, nu Anna Widtsoe, enken? For hende var himmel og jord opslugt i mørke. Beretningen om ugerne, der fulgte, bør helst ikke omtales. Hendes trofaste søster Petroline kom til Namsos med den forste båd og plejede både søster og baby.

Naboerne og vennerne var meget gode mod enken. Der blev skaffet hende en stilling som lærer ved skolen, men hun kunne ikke tåle minderne, som fremkaldtes af klasseværelserne og gangene, hvor John, hendes elskede, havde arbejdet. Hun solgte sine møbler, og sammen med sine to børn tog hun tilbage til oen. Men det var ikke mere det samme sted. Hendes fader og moder var borte; hendes søster boede i byen. Slægt og venner på øen var gode ved den hjemsøgte familie, næsten for gode; men hun fik ingen fred. Hun måtte tage bort. Øens charme var lukket for hendes øjne.

Hendes mands fader og moder var døde. Hans ældste soster, Johanne Evjen, havde giftet sig og var flyttet sydpå i nærheden af Oslo. Hans broder Sivert havde fulgt med John til øen, havde giftet sig der og havde sit eget at tumle med. Mandens stedmoder havde ikke altfor venlige minder om Johns afsky for hende, og halvsøsteren og broderen var endnu ikke vokset til. Den unge enke vurderede sin stilling og fandt sig selv meget ene. På øen havde hun de fleste af sine venner, og hun kendte livet der; men hun blev drevet af en indre folelse til at tage et andet sted hen. Hendes elskede mand havde forladt oen; hun ville gøre, som han ville have gjort. Desuden var der også bedre muligheder for hendes drenge, hans drenge, på fastlandet. Han ville have gjort dem til lærere; hun ville se hans ønske opfyldt. Til byen! Hun drog til byen efter et år på øen.

Anna, enken.

Skolelærerens gravsten.

Hun bosatte sig i Trondheim. Hendes mands stedmoder var venlig. Hun havde tilgivet den døde. Hendes mands moders slægtninge, som altid havde holdt af ham, overforte deres omsorg og kærlighed til enken og børnene. Skolelæreren var velkendt; hans mange kammerater fra seminariet var nu modne mænd, og mange indtog fremragende stillinger. De gjorde alt, hvad de kunne for at hjælpe enken efter John A. Widtsoe.

Den lille familie led ikke nød. Det meste af hendes arv var blevet brugt, men der var lidt tilbage. Skolelæreren efterlod sig intet andet end hundreder af bøger — et fint bibliotek. Enken holdt flere bogauktioner, hvis overskud var et betydeligt plus til familieindtægten. Indflydelsesrige venner indsendte straks ansøgning til regeringen om udbetaling af den pension, som familien var berettiget til på grund af skolelærerens lange virksomhed i statens tjeneste. Der blev tilstået enken en livsvarig pension, og, indil han var atten år, John til hans uddannelse; intet til babyen, førend han skulle gå i skole. Således antoges det, at den lille familie kunne klare sig selv. Da hun blev mere kendt, begyndte hun en systue, for hun havde altid været dygtig med nålen, og hun havde en udmærket smag. Med dette arbejde til at supplere de små indtægter var de beskyttet mod nod og savn.

Hun gik straks i lag med at tage sig af den ældste son Johns uddannelse; han var da omkring syv år gammel; den yngste, Osborne, var endnu kun baby, da de flyttede til Trondheim. John skulle være lærer eller præst. Hendes mands skolekamme-

rater, der nu var lærere, tilbod at undervise drengen privat. Som følge deraf gik drengen ikke i skole, førend han var ca. 9 år gammel og parat til at komme i forberedelses-»Latinskolen«. Hun så, at drengen var sikkert anbragt på den pædagogiske vej.

Da skolelæreren døde, var hun ca. 30 år gammel. Hendes ungdoms skønhed var modnet smukt. Hun var meget tiltrækkende. Og hun var livlig og i stand til at konversere om mange emner, thi foruden at være belæst havde hun gjort god brug af årene i skolelærerens selskab. Desuden kunne hun lide selskab. Hun fik uundgåeligt venner. Hun fik en del ægteskabstilbud, nogle fra mandens kolleger, men hendes ungpigedages kærlighed var, selv om skolelæreren lå i sin grav, stadig levende. Hun afslog alle sådanne tilbud, men blev ved at skabe sig venner.

Hun vedligeholdt forbindelsen med øen. Engang imellem tog hun derover, men besøgene var korte. Den gamle tiltrækningskraft var ikke mere. Hun havde begyndt et andet liv. Imidlertid blev hendes søn John, der var gammel nok til at være væk fra moderen, når skolen fik ferie, sendt over til Frøya, hvor han blev, til skolen begyndte efter ferien. Hun var bestemt på, at han skulle blive bekendt med hendes folks liv og traditioner. Somrene på øen var sundhedsgivende og lærerige for drengen. Han fik der en forståelse af livets realiteter, som byboere sjældent får lejlighed til.

Hendes hengivne, fredsommelige søster Petroline, som havde opgivet sine planer og sit arbejde for at bo sammen med den ensomme søster, var til stor trøst for hende. De to syede, tjente til livets ophold og vågede over de to drenge, som var overladt dem.

Fra det øjeblik manden døde, havde Anna Widtsøe kæmpet med mange åndelige problemer. Var Gud god og retfærdig? var hendes første problem. Hvis det er tilfældet, hvorfor havde han da taget hendes mand fra hende? Omsider fandt hun den evige sandhed, at Gud bestandig er god, selv om Guds handlemåde med mennesket ikke altid forstås. Men der var stadig det spørgsmål tilbage: Hvad er meningen og hensigten med livet? Det spørgsmål var ikke så let at besvare. Hun havde læst Bibelen, lige siden hun var en ung pige. Nu læste hun den igen med større forståelse. Skriften bragte hendes forpinte sjæl trøst. Hun bad indtrængende og læste og studerede for at forstå Herrens hensigter med menneskeheden, og især med hende selv. Hun kom Gud nærmere på en ny måde. Sandheden syntes hende helligere end nogensinde før. Hendes sorg farvedes af troens herlighed. For at bruge et udtryk fra den tid blev hun en af de »vakte«. Dog fandt hun ikke den trøst, som hun havde ventet at finde i sin barndoms kirke. Den var kold i sammenligning med de gamle profeters levende ild; og til tider kunne hun ikke forsone præstens lærdomme med dem, hun fandt i Bibelen. Hendes store

sorg havde fået hende til at grave dybt ned i nærheden af sandhedens kilder. Således var hendes sjæl beredt på de begivenheder, som skulle komme.

KAPITEL VIII.

Skomageren bærer sit vidnesbyrd.

Kort efter sin ankomst til Trondheim lejede Anna Widtsoe en lejlighed til sig selv og sine to drenge på Steensbakken, et kvarter af byen, som da var ved at blive bebygget. Ovenfor huset, længere oppe ad bakken, stod det gamle historiske fort; nedenfor og i lang afstand havde man det skønne panorama af den gamle by, den tusindårige gamle domkirke højt hævet, havnen, de samlede skibe, fjorden og alt omkring, undtagen hvor fjorden bugtede sig ud og ind ud mod havet med fyrdækkede bakker i baggrunden. Det var et smukt syn til alle tider af åaret.

I disse to værelser gik hun i gang med at skabe et hjem og se fremtiden i møde. Hvad der var tilbage af skolelærerens bibliotek med undtagelse af et halvt hundrede udvalgte bind, havde hun opbevaret i bedstefader Widtsoe hus længere nede på bakken. Hun havde købt lidt nye møbler til de højt skattede møbler, hun havde bragt med fra Namsos. Hun havde fået det nodvendige udstyr til syning. Hun havde travlt nok med husholdningsproblemer, syning og læsning og studium af Bibelen og med at prøve på at genopbygge sin sammenstyrtede verden.

En dag bad hun en nabo, en skibskaptajn, der boede i samme hus, om at anbefale en skomager, hvor hun kunne få sin søns sko repareret. En vis Olaus Johnsen, en meget dygtig, ærlig arbejder, blev anbefalet hende. Ja, skomagerens søn Arnt (som, da denne bog blev skrevet, boede i Logan, Utah) afleverede i huset et par af kaptajnens sko og tog et par af Johns sko tilbage med sig til reparation. Da drengens sko igen blev afleveret, lå der en mormon-traktat i hver sko. Lidt senere og med en pakke, der indeholdt et andet par gamle sko, tog enken af sted i det varme solskinsvejr i foråret 1879 på den halve times spadseretur til Johnsens skomagerbutik. Det faldt hende overhovedet ikke ind, at hun var ved at foretage det mest skæbnesvangre besøg i sit liv. Dog, hvem kan sige, at det var det mest skæbnesvangre. Livets begivenheder er ligesom trådene i et mønster — de danner allesammen mønstret og billedet.

Olaus Johnsen var en sund, beleven mand i fyrrerne, en håndværker, der kunne sit fag. Hans hustru var af den norske uforknytte type. Anna Widtsoe traf først konen og spurgte, hvad

meningen var med traktaterne, som hun havde fundet i sonnens sko, da de kom tilbage fra reparationen. Fru Johnsen sagde, at de fortalte sandheden, men at manden bedre kunne forklare det hele.

(Fortsættes).

Distriktskonferencerne - foråret 1954

Esbjerg distrikt, 3., 4. og 5. april.

Konferencen havde en dejlig optakt lørdag aften med koncert og skuespil. Koncertprogrammet, der bl. a. bestod af kor, missionærkvartet, violin og klaver, udfortes på glimrende måde, hvorefter vi horte nogle ord fra missionspræsident Junius M. Sorensen.

Efter en kort introduktion af broder Johs. Sorensen gik tæppet for skuespillet »Kunne det ske for dig?«, der gav en god forklaring på vor tro om livet efter doden, ligesom det var en kraftig advarsel mod ligegyldighed med hensyn til vore kirkelige pligter. Tilstede 90.

Søndag morgen kl. 8,30 afholdtes præstedømsmode og Kvindelig hjælpeforenings møde.

I præstedømsmodet horte vi forst fra 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, der talte ud fra Lukas Evangeliet, 12. kapitel. Efter en klarinetsolo af ældste Grant Radmall talte missionspræsident Junius M. Sorensen bl. a. om forjættelserne, der er givet de sidste dages hellige, såfremt de er trofaste. Til slut bar et par af brødrene deres vidnesbyrd. Tilstede 18.

I Kvindelig hjælpeforenings mode, der var under ledelse af soster Mary G. Sorensen, talte søster Agnes Gellert, søster Mary G. Sorensen og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen til os. Tilstede 19.

Søndagsskolen kl. 10 gav et dejligt program, bestående af taler og sang, udfort af distriktets sondagsskoler. Som afslutning på dette mode kaldte distriktspræsident, ældste Dennis Christensen, på forskellige soskende, der bar deres vidnesbyrd. Tilstede 60.

Kl. 12 afholdtes nadvermode, hvor kirkens og missionens autoriteter blev opretholdt. Talerstolen var under dette mode forbeholdt missionærerne, der talte til os om tempelarbejdet og forudsætningerne for at kunne gå gennem templet. Tilstede 30.

Konferencens sidste mode begyndte kl. 19. Præsident Ernest Anton Jensen talte forst til os og sagde bl. a., at dagen i dag er tiden, hvor vi skal forberede os til at møde Gud, så opsæt derfor ikke omvendel-

Randers, 2., 3. og 4. juli.

sens dag til enden. Vi hørte derefter fra præsident Ejnar Nielsen, der begyndte med at fortælle historien om Kong Midas for at fastslå de sande værdier i livet. Omtalte også tempelægteskabet. Aftenens sidste taler var missionspræsident Junius M. Sorensen, der talte ud fra foregående aftens skuespil. Ind imellem talerne hørte vi fra grenens kor. Tilstede 71.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening bazar, der gav et pænt overskud, ligesom vi alle fik en fornojelig aften ud af det. Tilstede 66.

Alle konferencens moder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Dennis Christensen, og emnet »Tempelarbejde« gik som en rød tråd gennem hele konferencen.

Odense distrikt, 10., 11. og 12. april.

Konferencen indledtes med en koncert lordag aften, hvor koret i sang og musik tolkede evangeliet. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, takkede koret og talte om sangen og musikken, som kom til de hellige, da de vandrede over sletterne. Tilstede 99.

Søndag morgen kl. 7 afholdtes dåbsmøde, hvor fem nye medlemmer blev døbt. Kl. 8,30 begyndte præstedomsmodet. Grensforstander, broder Chr. Klokker Hansen, udtalte, at den kirke, vi tilhorer, er en kirke, der arbejder, og når vi går ind for det, vil vi få de rigeste velsignelser. Distriktspræsidenten, ældste Ben S. Hansen, udtalte, at intet kunne holde Odense gren tilbage, hvis vi ville holde det broderskab, Apostel Moyle omtalte, og sagde, at vi i Odense har en dygtig Kvindelig hjælpeforening, og vi ønsker også et dygtigt præstedomme. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, fik derefter ordet og sagde Odense gren tak for deres gode arbejde, og omtalte derefter tiden før og tiden nu indenfor præstedommet, og at tiden nu kræver mere ydmyghed. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, talte om dåben og om, hvorfor vi er blevet døbt, og udtalte, at der kun er een dåb, og det gælder om at finde den rette. Tre nye brodre fik derefter lejlighed til at sige nogle ord. Tilstede 26.

Samtidig afholdt Kvindelig hjælpeforening mode under ledelse af soster Mary G. Sorensen. Emnet var »Det er min pligt at opbygge et personligt vidnesbyrd og hjælpe med til at styrke andres.« Missionspræsident Junius M. Sorensen takkede sostrene for deres arbejde og tilstede var ialt 29 sostre og venner.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor de forskellige klasser i tale og sang viste, hvad de havde lært. Bornene talte om budet »Du skal ære din fader og din moder« og om fasteoffer, og forskellige brodre og sostre talte om folgende emner: »Bon«, »Lev et rent liv«, »Lev et fuldkomment ægteskab«, »Visdomsordet«, »Kom hviledagen ihu«, »Myndighed« og »Du skal elske Herren din Gud«. Tilstede 91.

Umiddelbart efter sondagsskolen afholdtes nadvermode. Efter at de fem nye søskende havde fået håndspålæggelse, og Kirkens og missionens autoriteter var opretholdt, talte distriktets missionærer over emnet »Mormons Bog«. Tilstede 60.

Konferencens sidste mode var aftenmodet kl. 19. Efter den indledende sang og bon fortalte ældste R. LaVon Bingham lidt om Ungdomsstævnet i Randers, og overrakte soster Ruth Lauridsen belønning for vel udført arbejde indenfor bikubepigerne.

Distriktspræsident, ældste Ben S. Hansen, der er aflost og skal rejse hjem, udtalte, at det var sidste gang, at han ville stå på talerstolen i Odense, fortalte lidt om den by, han kommer fra, og om sin fader og dennes ven og deres venskab livet igennem, og sagde, at han aldrig ville glemme Odense gren. Den nye distriktspræsident, ældste Elmo Rasmussen, udtalte, at han ikke kunne udfylde ældste Ben S. Hansens plads, men han ville fortsætte, hvor præsident Hansen slap, og onskede til slut fremgang for Odense gren. Efter en sang af koret talte præsident Ejnar Nielsen, som indledte med at tale om de bånd, der knyttes og hvor svært det er at bryde disse bånd. Fortalte dernæst historien om kong Midas, der onskede, at alt hvad han rorte ved, måtte blive til guld, men da alle hans onsker gik i opfyldelse, forstod han forst, hvor meget forkert han havde gjort, idet hans lille datter, som han rorte ved, blev til en guldstotte. Præsident Nielsen talte derefter om familiens kærlighed indbyrdes, og når vi skilles ved doden, har vi det onske, at vi igen må samles, men betingelsen er, at mand og hustru er viet ved tempelægteskab for tid og evighed; talte om den magt, der var givet apostlene, at hvad der er bundet på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad der er lost på jorden, skal være lost i himlen. Talte dernæst om de krav, der stilles for at kunne komme gennem templet, de omfatter følgende sporgsmål:

Er du moralsk ren?
Stotter du kirkens autoriteter?
Holder du familiebon og privat bon?
Holder du sabbatten hellig?
Vil du holde dine pligter i præstedømmet?
Holder du visdomsordet?
Har du betalt en ærlig tiende?

Hvis disse sporgsmål kan besvares med et ja, er der en chance for at få en anbefaling til at komme igennem templet. Vi skal sorge for, at det stedfortrædende arbejde for vor slægt bliver udfort. Præsident

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Nielsen sagde til slut, at vi skulle tage fat på arbejdet nu, da vi skal kobles sammen led for led, til vi når det første ægtepar, der kom på jorden.

Efter en sang af koret talte præsident Ernest Anton Jensen om de unge mennesker, der gav to et halvt af deres bedste år som missionærer. Vi er lyset, der skinner, fordi Gud har ikke åbenbaret sig før nu i de sidste dage. Tiden er inde til at vise, at vi er værdige til at være i denne provestand. Tiden er inde, hvor vi skal forberede os på at møde vor Frelser. Folk siger, at vi kan forberede os i den ellevte time, men jeg siger: Jeg står her som en Guds tjener med et vidnesbyrd om, at det ikke kan lade sig gøre, i dag er den dag, vi skal berede os til at møde vor himmelske Fader, og når vi har fundet sandheden, skal vi takke Gud af vort ganske hjerte. Til slut udtalte præsident Jensen, at når vi har fundet sandheden, bør vi forlade alt for sandhedens skyld.

Aftenens sidste taler var missionspræsident Junius M. Sorensen, der udtrykte sin glæde over at være tilstede, takkede distriktspræsident Ben S. Hansen for det gode arbejde, han har udført, og ønskede, at hele det danske folk ville tro, det er sandt, når en mand står frem med ydmyghed. Ældste Ben S. Hansen havde haft Guds Ånd som kammerat, det var derfor, han var kommet det danske folk så nær. Missionspræsidenten talte derefter om opstandelsen og sagde bl. a., at når vi dør, får vi et legeme, og han ønskede, at alle må forstå disse ting. Han citerede Ezekiel 37. kapitel angående opstandelsen og bar til slut sit vidnesbyrd om sandheden.

Distriktspræsident Ben S. Hansen takkede alle de tilstedeværende og rettede en personlig tak til alle, der havde udført et arbejde indenfor kirken. Tilstede 84.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Ben S. Hansen.

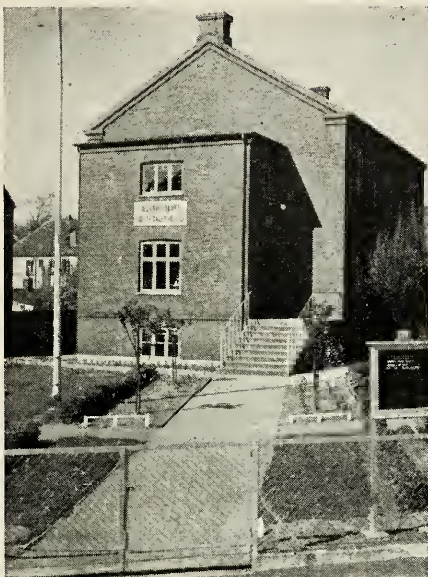
Konferencen sluttede med en meget vellykket bazar mandag aften. Kvindelig hjælpeforening havde arrangeret det hele meget smukt og fornøjeligt. Der indledtes med et forprogram, som udførtes af G.U.F.s forskellige klasser. Der var konkurrence om, hvem der havde det bedste program, og spejderdrengene vandt, men hver især havde klasserne virkelig forberedt et fint og afvekslende program. Derefter fulgte auktionen over mange af de dejlige håndarbejder, og da den var til ende, blev der travlhed overalt — ved håndarbejdsbordene, i Tyroler-kroen, ved ønskebrønden, snoretrækket og skydeteltet. Det var en fin aften, som også gav et fint resultat. Tilstede ca. 100.

H. G. J. og *L. C.*

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

Vi mødes til Stævnet

Aarhus distrikt, 24., 25. og 26. april.

Konferencen begyndte med et møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser under ledelse af søster Mary G. Sorensen lørdag eftermiddag kl. 15. Tilstede 11.

Om aftenen afholdtes basketball-kamp i Ingerslev skole mellem missionærerne fra Aarhus og missionærerne fra distriktet. Missionærerne fra distriktet vandt, og der blev overrakt en pokal til dette hold. Ældste David Hansen, som arbejder i Aarhus, blev hædret som den bedste spiller.

Søndag morgen begyndte med præstedømsmøde kl. 8,30, hvor distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen, og missionspræsident Junius M. Sorensen talte. Tilstede ca. 60. — Samtidig afholdt Kvindelig hjælpeforening møde, som blev ledet af søster Mary G. Sorensen. Først talte søster Hilda Overgård, derefter holdt søster Mary G. Sorensen en dejlig og opbyggende tale for os, og til sidst talte 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen. Imellem talerne sang Kvindelig hjælpeforenings kor. Tilstede 105.

Kl. 10 afholdtes søndagsskolens møde over emnet: »Lad os gå frem til fuldkommenhed.« Vi hørte nogle dejlige taler og sange fra børn og unge i distriktet om bøn, tro og dåb, om at elske Gud, din fader og din mor og din næste som dig selv, samt helligholdelsen af hviledagen og nødvendigheden af at holde visdomsordet; hvilken betydning det har for hvert enkelt menneske at vise et godt eksempel for andre og at være ærlig, så vi kan være rede, når Menneskesønnen kommer. Derefter hørte vi nogle ord fra missionspræsident Junius M. Sorensen og fra præsident Ernest Anton Jensen. Tilstede 235.

Kl. 14 begyndte eftermiddagsmødet. Kirkens og missionens autoriteter blev opretholdt. Distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, København distrikt, blev afløst som missionssekretær, og i stedet blev ældste Gilbert T. Olsen indsat. Ældste S. LaVar Christensen blev afløst som præsident for Aarhus distrikt, og i stedet blev ældste Finn Thomsen indsat. Derefter havde vi lejlighed til at høre forskellige taler af missionærerne over emnet: »Præstedømmet findes i Guds Kirke gennem alle slægter og er uden dages begyndelse eller års ende.« Tilstede 118.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Der blev afholdt dåbsmøde kl. 16,30, hvor et nyt medlem fra Horsens blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Tilstede 20.

Ved gudstjenesten kl. 19 hørte vi først et par ord fra vor nye distriktspræsident, ældste Finn Thomsen, hvorefter præsident Ernest Anton Jensen holdt en lang og inspirerende tale om Mormons Bog. Derefter hørte vi en meget opbyggende tale af missionspræsident Junius M. Sorensen. Tilstede 176.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og blev ledet af distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen.

Det var en dejlig konference, og Guds Ånd var tilstede under alle møderne.

R. M.

Bemærk: Alle penge som indsendes til Kirkens kontor, bedes sendt til CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Postgirokonto nr. 333.38, og *ikke* til de enkelte organisationer. På *talonen* anføres hvad pengene er til.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Mange mennesker i verden i dag giver al deres kærlighed og opmærksomhed til deres moder. Andre husker hende kun på Moders Dag. Der er mange, som respekterer og elsker deres fader, ligesom de elsker deres moder, men mangen en fader er som en slags glemt menneske. Han er den, som de ser hen til for at få mad, klæder og husly. Han er borte fra hjemmet det meste af tiden for at arbejde, for at kunne forsyne sin familie med nødvendige ting, som de behøver, og luksusting, som de glæder sig over.

Det er så let at glemme at sige et glad »goddag« til ham, når han kommer hjem, eller vise ham respekt og kærlighed på så mange små måder, som han ville være glad for.

Mange af os mennesker tror, at vor gode, gamle fader ikke ville forstå os, hvis vi kom til ham med vore problemer. Vi glemmer, at han også engang har været ung. Han har sine børns interesser i sit hjerte. Han elsker dem akkurat ligesom moder gør. Han er lykkelig, når de har sukces, og er ked af det, når det ikke går dem godt. Han er altid parat til at yde en hjælpende hånd.

Hvorfor ikke dele vore glæder og fornøjelser med ham, lige så godt som at gå til ham, når vi har et problem. Han kan hjælpe — han vil forstå.

Som sidste dages hellige lærer vi at ære både fader og moder. Det kræver både fader og moder at danne en fuldkommen familieenhed. Jeg er sikker på, at det vil være klart for Dem, når De har læst følgende lille artikel, hvor forstående en fader kan være.

En faders tilståelse til sin søn.

Hør, min dreng!

Jeg siger dette til dig, medens du ligger og sover, med den ene hånd under kinden, og med de lyse krøller våde på din svedige pande. Jeg har listet mig ind i dit værelse alene. For blot få minutter siden, medens jeg sad og læste avisen, kom der en varm, kvælende bølge af samvittighedsnag over mig. Jeg kunne ikke stå imod den. Skyldig kom jeg til din sengekant. Her er de ting, jeg tænkte på, min dreng:

Jeg havde været vred på dig. Jeg skændte på dig, da du klædte dig på for at gå i skole, fordi du kun gav dit ansigt et lille dask med håndklædet. Jeg tog dig i skole, fordi du ikke pudsede dine sko. Jeg gjorde vrøvl, da jeg så, at du havde kastet nogle af dine ting på gulvet.

Ved morgenbordet fandt jeg også nogle fejl. Du spildte. Du slugte din mad. Du lagde albuerne på bordet. Du smurte smørret for tykt på brødet. Og da du skulle ud og lege, og jeg skulle afsted til toget, vendte du dig, vinkede med hånden og råbte »farvel«, og jeg rynkede panden og sagde: »Træk skuldrene tilbage!«

Og så begyndte det altsammen igen sent om eftermiddagen. Da jeg kom op ad vejen, så jeg dig ligge på knæ og spille kugler. Der var hul på dine strømper. Jeg ydmygede dig foran dine kammerater ved at lade dig gå foran mig tilbage til huset. Strømper er dyre — og hvis du selv skulle betale dem, ville du passe mere på! Tænk dig, min dreng, at en fader taler sådan! Det var dum, tosset logik.

Husker du så senere, da jeg sad og læste, hvordan du kom ind, stille, frygtsomt, med en slags såret, jaget blik i øjnene? Da jeg så op fra avisen, utålmodig over afbrydelsen, tøvede du ved døren. »Hvad vil du?« snærrede jeg.

Du sagde ingenting, men løb tværs over gulvet i eet stormende spring; og så kastede du armene rundt om min hals og kyssede mig, atter og atter, og dine små arme knugede mig med en kærlighed, som Gud har ladet blomstre i dit hjerte, og som selv ligegyldighed ikke kunne få til at visne. Og så var du borte, stormende op ad trapperne.

Se, min dreng, det var kort efter dette, at min avis gled ud af mine hænder, og en frygtelig, kvalmende frygt kom over mig. Pludselig så jeg mig selv, som jeg virkelig var, i al min frygtelige egenkærlighed, og jeg følte mig syg om hjertet.

Hvad havde vanen gjort ved mig? Den vane at beklage mig, at finde fejl eller skælde ud — alt dette var min belønning til dig, fordi du er en dreng. Det var ikke, fordi jeg ikke elsker dig, det var, fordi jeg ventede så meget af ungdommen. Jeg målte dig med min egen alders målestok.

Og der var så meget, der var godt og fint og sandt i din karakter. Du fortjente ikke den behandling af mig, min dreng. Dit lille hjerte var lige så stort som daggryet selv over de store høje. Alt dette viste sig ved den spontane handling at fare ind og kysse mig til godnat. Intet andet betyder noget i aften, så derfor er jeg kommet til din sengekant i mørket, og jeg har knælet der, overvældet af mine følelser, og skamfuld! Det er en svag bod. Jeg ved, du ikke ville forstå disse ting, hvis jeg fortalte dig dem, medens du var vågen, og dog må jeg sige, hvad jeg siger. Jeg måtte brænde en offerild alene, her i dit soveværelse, og gøre en frivillig tilståelse. Og jeg har bedt Gud om at styrke mig i min nye beslutning. I morgen vil jeg være en virkelig far! Jeg vil være kammerat med dig, lide når du lider, og le når du ler. Jeg vil være en virkelig far!

(Ukendt forfatter).

Fra *Don McNeill's Favorite Poems.*

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Med forårets komme, og når sommeren nærmer sig, mindes vi endnu en gang om vor himmelske Faders godhed og om de utallige velsignelser, som vi modtager, og som vi selv synes er selvfølgelige. De smukke blomster, træerne og græsset, den klare blå himmel med de drivende skyer, alle disse ting og mange flere har vi modtaget uden nogetsomhelst offer fra vor side, men påskønner vi dem virkelig? Når vi føler os tilbøjelige til at beklage os eller sige, at vor byrde er for tung, er det på tide, at vi bør tænke på disse velsignelser og takke vor himmelske Fader for hans godhed imod os.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skulle vi tænke endnu mere på vore velsignelser. Og som lærere i søndagsskolen kan vi vise vore klasser den sande betydning af taknemmelighed og hjælpe dem endnu mere til at påskønne alle disse »hverdags«-velsignelser, som vi modtager. Vort kald som lærere er stort og vort ansvar også, men Herren er altid med os, så vi kan og vil gøre et godt arbejde.

VI SIGER DIG TAK

Vi siger tak til vor Fader kær
for alle de gaver, han giver os her.
Han skænker os glæde hver eneste stund,
og vi vil ham prise med hånd og med mund.

Vi siger dig tak for solskin og regn,
for frugt og for blomster på mark og ved hegn,
for kære forældre, der leder vor vej,
vor Fader i himlen, nu takker vi dig.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-forening

Flere oplysninger om Stævnet.

Fredag den 2. juli:
Kl. 9,30: Stor udflugt.
Den er ikke helt planlagt endnu, men det vil blive en dejlig tur.
Kl. 20,00: Guld og Grønt bal.

Lørdag den 3. juli:
Kl. 10,00: »Brunch«. (Morgenmad og frokost sammen). Kun for GUF's bestyrelser.
Kl. 13,00: Fællesmøde.
Tale- og musikkonkurrence.
Kl. 15,30: Bestyrelsesmøde for alle GUFs bestyrelser.
Kl. 19,30: Festaften.
Skuespilkonkurrence.

Søndag den 4. juli:
Kl. 10,00: Vidnesbyrdmøde og præsentation af det nye valgsprog.
Kl. 19,00: Pragtfuldt program.

I år vil vi have den store ære at få besøg fra hovedbestyrelserne i Salt Lake City, ved søster Marba Josephson. Hun skal måske være dommer for de forskellige skuespil, taler og musiknumre. Det er første gang i mange år, at vi får besøg fra bestyrelserne i Salt Lake City. Det er en stor ære, og vi håber, at alle vil planlægge deres sommerferie, så de kan komme til Randers. Indkvarteringen er ikke helt planlagt, men oplysning herom vil blive udsendt senere. Husk at skabe så megen interesse som muligt for Stævnet.

ALLE ER VELKOMNE!

GUF's hovedbestyrelse.

Primary.

Hvad vi lærer som børn i Primary, bestemmer for en stor del, hvad vi vil gøre i alle de år, vi har tilbage her på jorden. Primary opbygger grundlaget for vore børn i Kirken. Vi som lærere er ansvarlige for at sørge for, at dette grundlag er stærkt og kan stå i al evighed.

Vor Fader i himlen har sendt os disse unge sjæle og givet os det arbejde at forberede dem til det celestiale rige. Vi må være meget omhyggelige med, hvad vi fortæller dem og lærer dem. Forberede vore lektier godt, og før hver klasse skulle vi gå ned på vore knæ og bede vor himmelske Fader om hjælp og inspiration i vort arbejde.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Kan De tænke Dem et større arbejde end at forme livet for Herrens udvalgte sjæle? Eller kan De tænke Dem en højere belønning end den tilfredsstillelse, der kommer af at vide, at De har haft en god indflydelse på utallige børns liv? Dette er vor pligt og vor belønning, og vi som lærere er lykkelige og stolte over at anerkende begge disse ting.

Primary hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Lysets komme.

Verden lå i mørke angående læren om dåb for de døde, indtil Herren gennem Profeten Joseph Smith åbenbarede princippet om frelse for de døde. Så brød lyset frem, og forvirrende spørgsmål blev besvaret. Evangeliet prædikes i åndeverdenen, for evangeliet i dets fylde omfatter den stedfortrædende ceremoni med dåb i vandet til syndernes forladelse. De levende på jorden må døbes for de døde; og hvis de døde viser tro og omvendelse, vil det jordiske stedfortrædende arbejde blive holdt dem tilgode, som om de selv havde udført det. Her er der således overensstemmelse mellem Jesu erklæring til Nikodemus (Johs. 3:3—6), og Paulus's henvisning til dåb for de døde (1. Kor. 15:29).

Det var den 21. september 1823, at engelen Moroni viste sig for Profeten Joseph Smith og forkyndte den snarlige gengivelse af disse sandheder; og den 3. april 1836 overleverede Profeten Elias i Kirtland Templet nøglerne til den beseglende magt til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Tiden var kommet, hvor fædrenes hjerter skulle vendes til børnene, og børnenes til fædrene, for at ikke hele jorden skal blive slået med band.

Joseph Smith modtog linie på linie angående dette emne, indtil Nauvoo Templet var rede til ordinance-arbejdet. (Se L. & P. 38:32; 105:12; 43:16; 105:11; 18:33; 95:8; 110:9; 132:59; 124:25, 6—145). Han havde en klar forståelse af dette gengivne princip. Hans sidste år var optaget af det. Da han var i landflygtighed på grund af sine fjender, skrev han til Kirken om dette emne. Han sagde:

»Og nu, mine højt elskede brødre og søstre, lad mig forsikre jer, at det er principper angående de døde og de levende, som man ikke kan gå let hen over, da de angår vor frelse, for deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse, som Paulus siger angående fædrene, »at uden os kan de ikke blive fuldkomne, heller ikke kan vi blive fuldkomne uden vore døde.««

Afsnit 127 og 128 i Lære og Pagter indeholder mange af Profetens lærdomme om dette emne, og alle bør læse dem.

(Joseph Fielding Smith).
Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 4: »Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse....«

Tro på den Herre Jesus Kristus.

En af de største afhandlinger, der nogensinde er skrevet om tro, findes i det 11. kapitel i Brevet til Hebræerne. Læs det. I dette kapitel giver Paulus følgende definition på tro: »Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.« *Andre definitioner:* Det er det første princip i åbenbaret religion og grundvolden for al retfærdighed. Tro i den betydning, som vi bruger den, er en levende tillid til Gud, et ønske om at gøre hans vilje, og at modtage hans ord som vor vejleder. *Tro er et kraftprincip.* Det er det motiv, der driver mennesker til handling. Ethvert kærnesundt liv er et troens liv. Enhver stor leder bliver drevet fremad ved dens magt. »Frygt ikke, tro kun!« (Mark. 5:36), er grundtonen til dåd. Hvis man tilintetgør et menneskes tro, berøver man det dets ønske om at stræbe fremad. »Tro er ærgerrighedens hemmelighed, heltemodets sjæl, drivkraften i alle anstrengelser.« *(Trosartiklerne,* side 98). En af de nødvendige betingelser for en virksom tro på Gud er sikkerheden om, at ens liv er i overensstemmelse med hans vilje. *Tro er af væsentlig betydning for frelse.* Paulus erklærer: »... thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.« (Hebr. 11:6). Kristus erklærede: »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.« (Mark. 16:16).

Tro er en Guds gave og tilstås kun dem, som ved deres oprigtighed viser, at de er værdige til den og lover at adlyde dens krav. »*Tro uden gerninger er død.*« »Ikke enhver, der siger til mig, Herre, Herre! skal komme ind i himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.« (Matt. 7:21; Jakob 2:14—18). Tro er det princip, hvorved Jehova arbejder og gennem hvilket han udøver sin magt over jordiske så vel som over himmelske ting.

Tvivlere opnår intet —
Skeptikere bidrager intet —
Kynikere skaber intet.

Calvin Coolidge.

Kreds-besøgende snarere end kredslærere

»De sagde, de var kredslærere, og jeg inviterede dem ind. De rapporterede uden tvivl til grensforstanderen, at de havde udført kredslærerarbejdet i mit hjem, for de sagde, at de ikke kunne blive længe, fordi de var ivrige efter at besøge hele deres kreds, så de kunne give en 100 pct. rapport.

Da de kom ind, lukkede jeg for radioen og bad dem tage deres frakker af. De sagde, at det ikke kunne betale sig, for de skulle skynde sig, fordi de skulle besøge flere andre familier.

Jeg kaldte hele min familie sammen i dagligstuen, og vi satte os ned for at få et budskab om evangeliet, men de talte om vejret og de høje leveomkostninger.

Da jeg spurgte, om de havde en lektie til os, sagde de, at der var et kredslærerbudskab, men da vi var aktive i Kirken, så ville det ikke være nødvendigt at diskutere det med os. De var slet ikke klar over, hvor vi trængte til opmuntring og åndelig opbyggelse.

Jeg ønskede, at de skulle bede med min familie og efterlade en velsignelse i mit hjem, men de gav mig ingen anledning til at bede om det.«

Alt for ofte går vore kredslærere til de forskellige hjem i deres distrikter snarere for at besøge end for at undervise. De er kredsbesøgende snarere end kredslærere. Selv om disse forbindelser er af stor værdi og påskønnes, så opnås ikke det, som skulle gøres og burde gøres.

Et åndeligt budskab og en velsignelse skulle efterlades i hvert enkelt hjem. Familiernes timelige og åndelige behov skulle omhyggeligt tages i betragtning, når budskabet gives. Kredslærerne skulle være lydhøre overfor de situationer, de kommer i, og de skulle forberede sig omhyggeligt til alle de besøg, de aflægger.

Kredslærerindernes budskab

TRO

»*Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.*« (Hebr. 11:1). (Vi foreslår, at alle læser hele kapitlet).

Tro er lige så nødvendig for vor udvikling, som solskin er for træerne, planterne og blomsterne. Tro er lige så uundværlig for vor fremgang, som regnen er for skovene og markerne.

Vi må have tro for at sikre vor vækst. Vi må have tro på os selv; tro på vor dygtighed; tro på et godt resultat af det, vi prøver på at udføre. Vi må tro på vor næste; have tro på menneskeheden; vi må have tro til vore børn og plante denne tro i deres sjæle og give dem vilje til at gå fremad. Men fremfor alt andet må vi have tro på Gud — tro på hans godhed — tro på hans nærværelse — tro på hans forjættelser — tro på hans evangelium.

Troen er det centrum, hvorom livets virke drejer sig. Troen former vor opførsel og bestemmer vor skæbne. Troen bestemmes af vor opførsel og de bevidste anstrengelser, vi lægger i dens krav. Troen opnås

ikke ved uvirksomhed, lige så lidt som kundskab til matematik gør det. Trøen udvikles og styrkes ved studium, bøn og gode gerninger.

Trøen hæver bøndedrengen op til at blive profet og gør mennesket i stand til at forstå de ting, der hører Gud til. Trøen er den port, gennem hvilken vi må passere før fudtud at fatte evangeliets glæder. Gennem trøen afslører evangeliets skønhed sig før øs, ligesøm knøppen følder sig ud til en fuldt udviklet blømst. Alt bliver ikke givet øs på een gang, men lidt efter lidt, så vi kan førtsætte med at øparbejde dette af Gud givne karaktertræk — TRO.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 8. juni fylder broder Ole C. Petersen, Ørnevej 15, 80 år. Hjertelig til lykke!

Silkeborg: Den 22. juni fylder søster Marie Martine Rasmussen 85 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 22. juni fylder søster Johanne Marie Larsen 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 23. juni fylder broder Johan Christian Bukke 80 år. Hjertelig til lykke!

Randers: Den 27. juni fylder søster Petrine Nielsen 65 år. Hjertelig til lykke!

Fredericia: Den 28. juni fylder søster Marie Katrine Elisabeth Hansen 60 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Eugene R. Keene, er den 1. april i Salt Lake City, Utah, blevet viet til Carolyn Edythe Holmes. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Sølvbryllup i København: Onsdag den 28. april fejrede grensforstanderen i København, brøder Aage Stilling og hustru deres sølvbryllup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, La Møine D. Anhder, Hyrum, Utah, sender de hjerteligste hilsener til alle missionærer, søskende og venner i Danmark!

Bemærk: Til underretning for redaktionen skal manuskripter til »Stjernen« altid være forsynet med *underskrift* eller i hvert fald med forbogstaver.

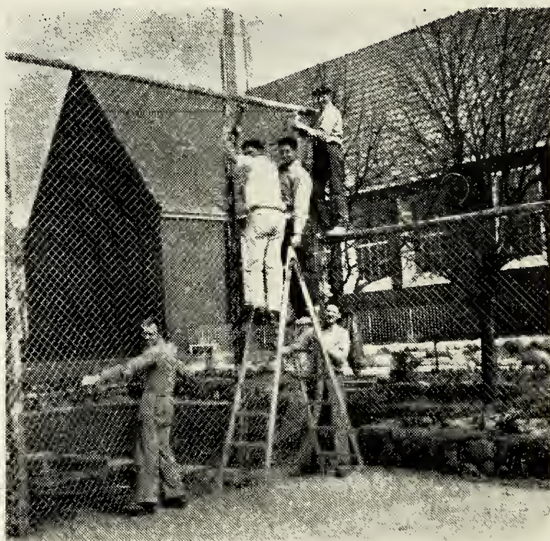
Randers, 2., 3. og 4. juli.

Fra missionsmarken

Randers: Som et led i det store og omfattende missionærarbejde, som udføres, har man for at vække interesse hos børn og unge mennesker, som missionærerne normalt ikke træffer på i deres skriftearbejde, anlagt en tennis- og boldbane i Randers. Selve banen består af et ca. 10 cm tykt lag beton, størrelsen er 19,5 × 8, 5 m; som hegn er anvendt maskinfletning, som er 4 m højt. Banen bliver forsynet med elektrisk lys, så man kan spille efter mørkets frembrud. Endvidere er det tanken at anvende banen til forskellige lege, dans m. m. Arbejdet er udført ved frivillig arbejdskraft af missionærer og søskende.

Allerede nu har man haft resultater af, at de, man kommer i forbindelse med ad denne vej, også interesserer sig for at undersøge Kirken og dens lærdomme lidt nøjere ved at komme og overvære møderne.

R. J.

Randers: Onsdag den 7. april genåbnede Primary i Randers med 15 børn i vor nye kirkebygning, med søster Åse Sørensen som præsidentinde, søster Inger Maegård som 1. rådgiver og søster Anine Jensen som sekretær.

Allerede en måned efter, søndag den 2. maj, havde Primary programmet søndag aften. Trods den korte tid, man havde til at forberede de nye børn i, havde man et dejligt møde; der blev sunget, talt og op-

læst på en pæn og behagelig måde. Tilstede var 37 voksne og ca. 20 børn. *Å. S.*

Primary i Randers.

Herning: Mandag den 29. marts holdt Kvindelig hjælpeforening rekreationsaften, hvortil også alle brødrene var indbudt. Lige før festen holdt vi bønnemøde kl. 19,30. Festen begyndte kl. 20 med sangen »Der er skønhed her på jord« og bøn ved ældste Grant R. Ipsen. Vi havde en hyggelig aften, hvor bl. a. ældste Ipsen underholdt os med lysbilleder. Vi gik derefter til et veldækket bord, hvor forfriskningerne var resultatet af vort forprogram vinteren igennem. De bestod nemlig af grøntsager og frugt, fuldkornsbrød, vitamin-boller og -kager samt æblekage. Alle fadene var pyntet med Dannebrogsflag med forskellige inskriptioner som f. eks. »gå og bliv ikke træt«, »uhm med vitaminer«, »for klare øjne«, »for smuk hud« o. s. v. Søster Hilda Overgård velsignede maden, og ved bordet sang vi to forårssange og skæmtede meget, medens de lækre retter, som gjorde stor lykke, vederfaredes deres ret. Vi sluttede med sangen »Kærlighed er lysets kilde« og bøn ved søster Ragna Dodd. *M. K.*

Lørdag den 10. april afholdt Herning gren en fest, hvortil alle medlemmer var indbudt. Efter at broder Thomas Hyldgård havde budt velkommen, holdt ældste Grant R. Ipsen bøn, hvorefter vi spiste middag, som bestod af flæskesteg og is. Efter middagen var der forskellig underholdning, bl. a. viste broder Edgar Dodd en film fra sidste års ungdomsstævne samt flere andre film. Vi hørte derefter en duet ved søster Norma Overgård og broder Egon Overgård, og vi sang flere fællessange. Vi havde det hyggeligt og morsomt. Aftenen sluttede med bøn ved ældste Galen D. Tirrell. Tilstede var 15 søskende og venner. *T. H.*

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Odense: Langfredag den 16. april havde Odense gren årets første udflugt, som var arrangeret af søndagsskolens ungdom. Vi samledes til sang og bøn i kirken kl. 10, og så cyklede vi til Langesø; der var arrangeret skattejagt og mange andre gode lege, og vejret var så fint, at vi kunne sætte os i læ i bakkerne og nyde solen. Om aftenen samledes vi igen i kirken til sammenskudsgilde, og også aftenen fik et meget vellykket forløb, så det blev en helt igennem dejlig dag.

L. C.

København: Søndag aften den 2. maj var mødet overalt i missionen overladt til Primary, og i København blev det ledet af præsidentinden, søster Karen Stilling, som bød de tilstedeværende velkommen. Første taler var søster Gerda Kragh, der talte over emnet »Bøn«. Efter nogle sange af børnene og oplæsning af »Fadervor« var der taler af forskellige børn, der alle på frimodig måde fremførte deres emner, der omhandlede følgende: »Hvorfor jeg beder«, »Hvordan Herren har besvaret mine bønner«, »Daniel i løvekulen«, »Joseph Smiths første bøn«, »Moses« og »Peter«. Imellem talerne var der musiknummer ved søster Grethe Østberg, der også fungerede som organist ved mødet, sang ved ældste A. L. Johnson, samt flere sange af børnene. Til slut talte søster Sara Dressø over emnet »Bønnens magt«, og grensforstanderen, broder Aage Stilling, sluttede mødet med nogle gode og velmente råd til forældrene og en tak for det udmærkede program, som Primary havde udført. Tilstede 112.

København: Under overskriften »Har professor Lindhardt ret?« havde København gren indbudt til et specielt propagandamøde søndag aften den 9. maj. Ved hjælp af store annoncer i dagbladene og omdeling af tryksager var mødet blevet bekendtgjort i vide kredse, og resultatet af denne kampagne var, at kirkesalen til trods for det strålende sommervejr var så godt som fyldt, da mødet tog sin begyndelse. Af de tilstedeværende 165 var omtrent halvdelen fremmede, nogle besøgte vor kirke før første gang, og det må betragtes som et fint resultat. De tre emner, der blev behandlet på mødet, var »Hvor kommer vi fra?«, »Hvorfor er vi her?« og »Hvor går vi hen?«, og alle tre talere, henholdsvis broder Erik Jensen, broder Harry Petersen og distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, besvarede disse spørgsmål på en glimrende, klar og tydelig måde, altsammen udelukkende ud fra Bibelen, således at alle de fremmede kunne forstå dem. Der er ingen tvivl om, at mange blev virkelig interesserede, og at de vil komme igen en anden gang. Imellem talerne sang grenens kor og ældste A. Leron Johnson nogle sange, der specielt passede til de omhandlede emner.

M. K.

Vi mødes til Stævnet

DÅB

ODENSE:

11. april:

Dagmar Andrea Elisabeth Knudsen, døbt af Chr. Klokker Hansen, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

Kirstine Rotbøl Lauridsen, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af ældste R. LaVon Bingham.

Ruth Rotbøl Lauridsen, døbt af ældste R. LaVon Bingham, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

Kristian Alexander Grundt Larsen, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af samme.

Lis Solbjerg Madsen, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af samme.

AMAGER:

11. april:

Emil Lauridsen, døbt af Villy Sørensen, håndspålæggelse af Helgo Jensen.

AARHUS:

3. april:

Børge Gottlieb Carlo Møller, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Svend A. Staking.

Karen Pedersen Møller, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

Nanna Kirstine Pedersen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

HORSENS:

25. april:

Sylvest Kurt Pedersen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af ældste Figat H. Breum.

Vi onsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Ordinationer:

København: 11. april: Gustav Olsen ordineret til præst af Harry R. Petersen.

Julius Nicolai Madsen ordineret til præst af Ole C. Petersen.

Olaf Emile Hoffmann Larsen ordineret til præst af Knud Hentzen.

Bjarne Gram ordineret til præst af Knud Hentzen.

Tom Nørup Nielsen ordineret til præst af Harry R. Petersen.

Jørgen Ringheim ordineret til præst af Aage Th. Stilling.

Kaj Egon Kramer ordineret til diakon af Aage Th. Stilling.

Emigrationer:

Herning: Den 7. april er Anna Kovaltsenko emigreret til Long Island, New York.

Missionærforflyttelser:

18. februar: Ernest Anton Jensen fra Aarhus til Esbjerg.
Finn A. Thomsen fra Esbjerg til Aarhus.
George Eldon Jensen fra Kobenhavn til Aarhus.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

30. april: Gerald LaMar Hacker fra Amager til København.
Hans Stanley Hansen fra København til Amager.
Gerald Arlyn Jensen fra Aarhus til Herning.
Charles Henry Madsen fra København til Esbjerg.
3. maj: Grant Ruel Ipsen fra Herning til Silkeborg.
Marion N. Davidson fra Kolding til Esbjerg.
Roy Edgar Christensen fra Esbjerg til Aabenraa.
Allen Irvin Kidd fra Kolding til Aabenraa.
Phyllis Darlene Petersen fra Esbjerg til Kolding.
June Pehrson fra Esbjerg til Kolding.
4. maj: Peer Konnerup Kristensen fra Silkeborg til Aarhus.
8. maj: Lucille Hallam fra Aarhus til Aalborg.
Thersa Ferrell fra Aalborg til Aarhus.
10. maj: Dennis W. Christensen fra Esbjerg til København.
Seymour LaVar Christensen fra Aarhus til Frederikshavn.
Luzon Christensen fra Aarhus til Frederikshavn.
Brenton Alvin Pack fra Aalborg til Silkeborg.
Paul Maxwell Andersen fra Silkeborg til Hjørring.
Delmer Eugene Hunt fra Hjørring til Aalborg.
12. maj: Niels Peter Jensen fra Frederikshavn til Aalborg.
Betty K. Jensen fra Frederikshavn til Aalborg.
13. maj: Grant Miller Radmall fra Esbjerg til Slagelse.
George Allen Eliason fra Slagelse til Aalborg.
David N. Morrell fra Randers til København.
Victor W. Jorgensen fra Odense til København.

Missionærankomster:

Den 22. maj ankom ældste Gene Kay Christiansen fra Salt Lake City, Utah, til den danske mission, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Vi byder ældste Christiansen hjertelig velkommen til den danske mission!

Den 10. maj er broder Kai Lykkegaard Nielsen, København, blevet kaldet som missionær og er beskikket til at arbejde i København. Vi ønsker ældste Lykkegaard Nielsen til lykke med det ansvarsfulde kald!